

bør nedfætte Tariferne; men jeg begriber derimod ikke, hvorledes Beregningen af Tariferne skulde have det Allermindste at gjøre med det supponerede større eller mindre Overskud, og jeg gjentager, at Overskudet hidtil kun er supponeret. Jeg hørte vel, at den ærede Finantsminister havde en Anskuelse om den pligtige Afdelings formodede Overskud, som var heelt forskjellig fra den, der er fremsat af Mænd, som vel ikke ere optraadte i nogen officiel Egenkab, men som dog paa Grund af deres Kundskaber og deres Virksomhed ved Anstalten fortjene megen Tilltro, hvad saadanne Spørgsmaal angaaer. Men jeg maa strax tilføie den Bemærkning, at dette, at det beregnede Overskud for de pligtige Interessenter skulde være større, end de mathematikkundige Directører have antaget, vistnok er en af de Opdagelser, en af disse sublime Ideer, som Folk, der beskæftige sig idelmindste leilighedsvis med Mathematik, undertiden kunne faae. Jeg troer at kunne paastaae, at der ikke kan foreligge nogen sikrere Beregning derom end om alle de andre Forhold, idet jeg endnu skal tilføie, at de Beregninger, der hidtil foreligge, jo ere meget løse, og at man netop i saa Henseende maa beklage, at Lovforslaget er fremkommet iaar, idet de Beregninger, der skulle lægges til Grund for Lovforslaget, egentlig først ere udarbejdede, efterat Lovforslaget er blevet forelagt. — Jeg maa virkelig endnu engang opfordre Finantsministeren til nærmere at forklare, hvilken skadelig Indflydelse paa Anstalterne Antagelsen af Vædringsforslaget til § 1 skulde kunne have, og hvorledes enten Statens Sikkerhed eller Statens Interesse kunde lide derved. Selv om det var muligt — som det forekommer mig, at der blev antydet af den ærede Finantsminister —, at der strax i Begyndelsen kunde vise sig et Deficit, eller rettere at der i enkelte af de første Aar kunde finde temmelig store Udbetalinger Sted, saa antager jeg dog ikke, at det saaledes fremkommende midlertidige Deficit vilde blive af nogen i Forhold til Anstaltens hele Omfang videre Betydning. Vi have jo i saa Henseende et Exempel fra 1842, dengang Livsforfikkingsanstalten blev oprettet; dengang garanterede Staten samme for nogle Aar med,

om jeg ikke tager feil, 300,000 eller 500,000 Rd.; men hvorledes gif det i de første 5 Aar? Der var et betydeligt Overskud tilstede, og Staten gjorde saa Anstalten til en Statsindretning, netop fordi der var et Overskud, som ellers vilde have været at fordele imellem de oprindelige Interessenter. Naar den ærede Finantsminister endvidere talte om Statens Garanti som Noget, der var saa aldeles enestaaende i saadanne Anstalters Historie, og som om der i saa Henseende tilbødes Noget, der i intet andet Land fandt Sted, saa maa jeg dog sige, at der ved den engelske annuity-Indretning, den hele Indretning, der havde tjent til Mønster for den Anstalt, til hvilken den ærede Finantsminister selv fremlagde en Plan i Sessjonen 1866—67, jo ligesaa vel finder en Garanti Sted fra Statens Side som her. Alle Indskud, som blive gjorte der, gaae directe ind i Statskassen, imod at Staten udbetaler Annuiteterne, Overlevelserefterterne, Livrenterne og kort sagt Alt, hvad Staten iøvrigt har forpligtet sig til. Jeg maa virkelig for en Deel antage, at den megen Tale om, at vore Anstalter skulde i saa Henseende vise sig mere splendide mod Befolkningen, end Tilfældet er i andre Lande, hidrører fra en Mangel paa Opmærksomhed med Hensyn til, hvad der foregaaer i andre Lande. I Frankrig er jo ligeledes caisse des vieillards ligesaa fuldt en Indretning, som Staten har garanteret, som vore Anstalter ere det. Jeg kan saaledes ikke troe, at den Argumentation, der hentes fra det Eregne ved vore Anstalter, skulde have noget Videre at betyde; men Hovedsagen for mig er dog, at jeg ikke troer, at det, som man mener at kunne opnaae ad Bogholderiveien, vil kunne gennemføres med den fornødne Sikkerhed, naar man sammenblander, hvad der bør holdes ude fra hinanden, istedetfor at lade Anstalterne bestaae, saaledes som de hidtil have bestaaet, det vil sige som særskilte, selvstændige Anstalter.

Andra: Den høitærede Finantsminister henvendte den Bemærkning til mig, at han meget beklagede, at jeg ikke selv havde fundet mig foranlediget til at stille noget Vædringsforslag, men havde nøiedes med at ud-